

Representantforslag 69 S

(2012–2013)

fra stortingsrepresentantene Trine Skei Grande og Borghild Tenden

Dokument 8:69 S (2012–2013)

Representantforslag fra stortingsrepresentantene Trine Skei Grande og Borghild Tenden om tiltak som fremmer reell kjønnslikestilling i Norge

Til Stortinget

Bakgrunn

Likestilling før og nå

I år feirer vi at det er 100 år siden kvinner i Norge fikk allmenn stemmerett. I Norge har kjønnslikestilling historisk sett hatt stor oppmerksomhet i offentligheten. Norge var ett av verdens første land som innførte allmenn stemmerett for kvinner og også var tidlig ute med diskrimineringsvern i en egen likestillingslov. Det er likevel, etter forslagsstillernes syn, langt igjen til det er reell likestilling mellom kvinner og menn i Norge.

Forslagsstillerne viser til at Venstre har lang tradisjon i kampen for likestilling. Fredrikke Marie Qvam (1843–1938) leverte 22. august 1905 280 000 underskrifter fra kvinner for unionsoppløsning, og mot at kvinner ikke fikk stemme i folkeavstemningen. Forslagsstillerne mener dette var en avgjørende milepel i kvinners kamp for likeverd, og den utløsende faktor for at kvinner fikk allmenn stemmerett i 1913. Av andre nøkkelpersoner i kampen for stemmerett og økt likestilling vil forslagsstillerne trekke fram Gina Sverdrup Krog (1847–1916) som grunnla Kvinnestemmerettsforeningen i 1885, Katti Anker Møller (1868–1945) som blant annet kjempet for retten til prevensjon, seksualopplysning, og for legalisering av abort, og Norges første kvinnelige partileder, Eva Kolstad fra Venstre, som var engasjert i likestillingskampen som formann for Norsk Kvinnesaksforening og som verdens første likestillingsombud.

Forslagsstillerne vil understreke at listen selvsagt ikke er uttømmende.

Forslagsstillerne mener det er gjort store fremskritt når det gjelder likestilling i Norge de siste 50 årene. Det er imidlertid flere vesentlige områder i samfunnet hvor kvinner og menn ikke er likestilt. Etter forslagsstillernes syn handler de største utfordringene for bedre kjønnslikestilling om likelønn og arbeidsliv, likestilt foreldreskap og bekjempelse av vold mot kvinner. Forslagsstillerne mener dette er tre områder hvor det særlig er viktig å innføre tiltak. Forslagsstillerne vil understreke at dette representantforslaget ikke er en uttømmende liste over tiltak som fremmer likestilling, men ment som supplerende forslag som, etter forslagsstillernes syn, vil bidra til mer reell likestilling.

Forslagsstillerne mener politisk styring og reguleringer har vært avgjørende for likestillingen i Norge og at like rettigheter formelt må sikres gjennom lover og forskrifter, men at andre arenaer som skole, næringsliv, arbeidsliv og sivilsamfunn har et medansvar for å spre kunnskap og formidle holdninger som underbygger reell likestilling og respekt mellom kjønnene. Forslagsstillerne mener det må være et mål at kvinner og menn skal ha lik tilgang på makt og innflytelse, lik mulighet til å ha omsorgsfunksjoner for barn og familie og lik rett til å være fri fra vold og krenkelser. Dette må ses i sammenheng dersom det norske samfunnet skal lykkes i likestillingsarbeidet. Det må derfor rettes stor oppmerksomhet mot hvordan kjønnsforskjeller utvikles i samspill med rammebetingelser og muligheter både i arbeidslivet og i organiseringen i de enkelte hjem.

Behov for konkrete tiltak

Forslagsstillerne vil understreke at det fortsatt er behov for forskning på likestilling, men mener tiden nå er overmoden for å omskape kunnskap til konkrete

tiltak som fremmer reell likestilling. Forslagsstillerne viser til at regjeringen i 2010 satte ned et utvalg hvor hensikten var å legge grunnlaget for en helhetlig og kunnskapsbasert likestillingspolitikk (NOU 2011:18, og NOU 2012:15). Disse utredningene konkluderer med at Norge fortsatt har store utfordringer på likestillingsområdet og at likestillingen på mange områder har stagnert. Forslagsstillerne viser til at utvalgets utredninger blant annet foreslår å opprette et likestillingsdirektorat, samtidig som likestillings- og diskrimineringsombudet opprettholdes, og at et kontaktutvalg og forum for likestilling i arbeidslivet etableres. Forslagsstillerne mener at opprettelse av nye stillinger i byråkratiet ikke vil føre til mer likestilling i Norge og at det er langt viktigere med konkrete tiltak som stimulerer til reell likestilling i både offentlig og privat sektor.

Kjønnsdelt arbeidsmarked og utdanningsvalg

Forslagsstillerne vil understreke at arbeidslivet er en viktig arena for å gjennomføre reell likestilling. Forslagsstillerne viser til at Norge er blant de OECD-landene som har det mest kjønnsdelte arbeidsmarkedet. Denne kjønnsdelingen henger sammen med velferdsstatens utbygging som medførte at ubetalte omsorgstjenester ble betalte arbeidsplasser. Utdanningsrevolusjonen skapte mange nye arbeidsplasser som det var naturlig at kvinner kom inn i, fordi det var der arbeidsmarkedet åpnet seg.

Forslagsstillerne viser til at det har vært utfordrende å få kvinner inn i arbeid der menn tradisjonelt har vært dominerende. Forslagsstillerne mener dette er uheldig, særlig tatt i betraktning at det fremdeles er innen mannsdominerte yrker de høyeste lønningene finnes.

Forslagsstillerne vil vise til at det fortsatt er mange unge som velger tradisjonelt og at det er grunn til å anta at ikke alle unge er like bevisste sine utdanningsvalg. Forslagsstillerne mener likestillingen har kommet langt i studiespesialiserende linjer i videregående utdanning hvor det er god kjønnsbalanse, men at det på enkelte av yrkesfagene er sterkt kjønnsdelt, hvor gutter velger elektrofag og bygg og anlegg, mens helse- og sosialfag domineres av jenter.

Forslagsstillerne mener at rådgivningstjenesten i skolen har en viktig rolle i å motivere og formidle kunnskap slik at unge får økt mulighet til å velge det som interesserer dem og ikke velger ut ifra tradisjon og forventninger. For elever i grunnskolen og videregående er god rådgivning svært viktig, og forslagsstillerne viser til SINTEF-rapporten «Skolens rådgivning – på vei til framtida?», som avdekker svikt ved rådgivningstjenesten og knapphet på ressurser. Det er, etter forslagsstillerens syn, bekymringsfylt at bare 20 prosent av rektorer og rådgivere som ble spurt i rapporten, mener kvaliteten ved skolene holder mål. Forslagsstillerne mener flere ville valgt utradisjonelt

dersom unge fikk økt bevissthet rundt egne evner og interesser før utdanningsvalget tas, og at dette vil ha mange positive ringvirkninger, både for livskvaliteten til den enkelte og at det vil være god samfunnsøkonomi. Forslagsstillerne mener et viktig tiltak vil være å styrke rådgivningen både på ungdomsskolen og i videregående skole som kan bidra til at unge tar rett utdanningsvalg og slik at de får et realistisk møte med arbeidslivet. Forslagsstillerne vil peke på at styrket rådgivning vil kunne føre til økt bevissthet over de konsekvensene ulike utdanningsvalg kan få når det gjelder lønnsinntekt og karrieremuligheter. Forslagsstillerne mener at en styrket rådgivningstjeneste også er et viktig tiltak for å hindre frafall i skolen.

Forslagsstillerne mener en hovedutfordring er at menn i høyere grad må velge mer utradisjonelt fordi det er menns utdanningsvalg som i minst grad endrer seg. Kvinners valg har lenge vært i endring, og som et eksempel vil forslagsstillerne peke på at det innenfor høyere utdanning har vært store endringer innenfor flere profesjoner. Forslagsstillerne mener sjansen for høy inntekt, muligheter og status er viktig for å forstå kontinuiteten i menns valg, og også for kvinnes endring av utdanningsvalg fordi det lønner seg å velge typisk mannsdominerte yrker. Forslagsstillerne mener dette vil føre til store utfordringer på sikt for å rekruttere nok kvalifisert arbeidskraft innen helse-, omsorgs- og utdanningssystemet og at det haster med å utjevne kjønns- og sektorbaserte lønnsforskjeller. Forslagsstillerne mener enkle tiltak som innføring av en kompetansepott for høyt utdannede arbeidstakere i lavstatusyrker i offentlig sektor, samt rekrutteringskampanjer ved skoler og styrket rådgivningstjeneste vil være effektive tiltak som fremmer reell likestilling ved å påvirke menns og kvinners karrierevalg. For å utdanne gode rådgivere mener forslagsstillerne det er nødvendig med en egen profesjonsutdanning innen karriereveiledning.

Likestilling i akademia

Forslagsstillerne vil understreke at det er svært gledelig at antall kvinner som tar høyere utdanning jevnlig øker, men vil samtidig minne om den betydelige utfordringen knyttet til økt kvinnerepresentasjon på høyere nivå i akademia. Som det fremgår av den nylig fremlagte forskningsmeldingen – Meld. St. 18 (2012–2013) – så er rekrutteringen av kvinner til forskning jevnt over god, men man har likevel utfordringer knyttet til store forskjeller mellom fagområder og mellom sektorer.

Forslagsstillerne vil understreke at det er viktig å skape ordninger som sikrer at kvinner har reell mulighet til å fortsette i en forskerkarriere – fra stipendiatfasen og helt opp til professorkompetanse. Det må derfor legges til rette for mange praktiske forhold – for eksempel fleksible arbeidsordninger, barnehageplasser mv., – som er viktige for begge kjønn i

ulike overgangsfaser, men som særlig viser seg å være avgjørende for kvinner.

I tillegg er det få kvinner i toppstillinger på universiteter og høyskoler – knapt én av fire professorer er kvinner. Norge kommer således ikke særlig godt ut i internasjonale sammenligninger vedrørende andelen kvinner i akademiske toppstillinger.

Forslagsstillerne har merket seg at Kunnskapsdepartementet i henhold til Meld. St. 18 (2012–2013) vil be Komité for kjønnsbalanse i forskning (Kif) om konkrete forslag til hvordan man raskere kan nærme seg målet om kjønnsbalanse i toppstillinger ved universiteter og høyskoler, i tillegg til at ordningen med insentivmidler til MNT-fagmiljøer som tilsetter kvinner, videreføres mens den evalueres. Forslagsstillerne hadde ønsket seg en langt mer offensiv tiltakspakke når forskningsmeldingen først ble fremlagt.

Forslagsstillerne mener det er behov for et bredt spekter av tiltak for å øke kjønnsbalansen i academia – herunder å vurdere økt bruk av insentivmidler til flere fagmiljøer, sektorvise nasjonale tiltaksplaner, muligheten for nedskrivning av studielån ved påbegynt forskerkarriere og å pålegge institusjonene høyere, konkrete måltall i handlingsplaner mv.

Offentlig og privat sektor

Forslagsstillerne vil vise til at mange kvinner som har valgt utradisjonelt og satset på et arbeid og karriere i privat sektor, melder overgang til offentlig sektor når de får barn. Forslagsstillerne mener en viktig faktor er at offentlig sektor i mindre grad «straffer» kvinner sosialt og økonomisk, og da spesielt kvinner med store omsorgsbelastninger, enn hva tilfellet er i privat sektor, og at slike forhold begrenser kvinners mobilitet i arbeidsmarkedet. Forslagsstillerne mener et viktig tiltak for å sikre at flere kvinner blir i privat sektor når de stifter familie, vil være at arbeidsgivere i det private slipper å betale den arbeidsgiverfinansierte delen av sykepenger i graviditetsperioden. Forslagsstillerne viser til at Likestillingsombudet flere ganger har påpekt at unge kvinner diskrimineres på arbeidsmarkedet, og at det skjer selv om det er forbudt å spørre potensielle arbeidstakere om planlagt graviditet, og at årsaken er at arbeidsgivere ikke ønsker å ansette noen som kanskje må ut i fødselspermisjon rett etter ansettelse. Forslagsstillerne mener et slikt tiltak vil være viktig fordi det medfører mindre økonomisk risiko for en liten arbeidsgiver å ansette en ung kvinne.

Forslagsstillerne viser til at andelen kvinnelige gründere har sunket med 7,2 prosent fra 2007 til 2012 og at bare ca. 25 prosent av gründere er kvinner, og en viktig grunn til at kvinner kvier seg for å starte for seg selv er mangel på sosiale rettigheter. Forslagsstillerne mener det er god likestillingspolitikk å gi selvstendig næringsdrivende de samme sosiale rettigheter som fast ansatte, dette gjelder spesielt med hensyn

til omsorgspenger og sykepenger. Forslagsstillerne mener styrkede sosiale rettigheter for selvstendig næringsdrivende er avgjørende for at flere kvinner vil skape sin egen arbeidsplass. Forslagsstillerne viser til gründerrådrapporten fra 2012 som påpeker at spesielt kvinner føler usikkerhet med hensyn til familiesituasjonen, risiko for egen sykdom og syke barn, og at dette understreker behovet for å likestille rettighetene mellom selvstendig næringsdrivende og ansatte.

Deltidsarbeid

Det er flest kvinner som arbeider i omsorgssektoren i Norge. I denne sektoren er det mange stillinger som har et lavt lønnsnivå. I tillegg er det mange deltidsstillinger. Forslagsstillerne viser til at 40 prosent av kvinnene fortsatt arbeider deltid, mot 14 prosent av mennene, og at dette er en av de viktigste likestillingsutfordringene Norge har. Forslagsstillerne viser også til at kvinner tjener ca. 15 prosent mindre enn menn, ifølge tall fra likestillings- og diskrimineringsombudet.

Forslagsstillerne mener kvinners deltakelse i arbeidslivet er viktigere enn noen gang. Forslagsstillerne viser til at det i helse- og omsorgssektoren vil mangle 57 000 hjelpepleiere og 28 000 sykepleiere i 2035. Forslagsstillerne mener det understreker hvor viktig det er at deltidsandelen må ned, lønnen likestilles med tilsvarende oppgaver i andre sektorer og at kjønnsbalansen bedres, for å sikre rekrutteringen i årene fremover.

For mange kvinner er deltidsarbeid ufrivillig og forslagsstillerne vil peke på at mangel på et likestilt arbeidsmarked og ujevn fordeling av det ubetalte omsorgsarbeidet i hjemmet begrenser kvinners reelle valgfrihet. Omfanget av tvungen deltid i typiske kvinneyrker reiser, etter forslagsstillerne syn, en alvorlig likestillingsutfordring. Forslagsstillerne mener en del av løsningen er å legge til rette for mer fleksibel arbeidstid. Etter forslagsstillerne syn vil en mer fleksibel arbeidsmiljølov gjøre det lettere for småbarnsfamilier å kombinere arbeid og familieliv. Særlig er det viktig for kvinner selv å kunne velge hvordan de innretter arbeidstiden sin til det beste for familien, og ved fleksible turnusordninger og åpning for mer intensive arbeidsperioder mot lengre friperioder vil kvinner lettere kunne kombinere fulltidsarbeid med omsorg for barn. I mange omsorgsykker er det i dag lite fleksible turnusordninger knyttet til små stillingsbrøker, og supplert med ekstravakter for å øke stillingsprosenten mener forslagsstillerne at dette fratar kvinner handlingsfrihet.

En viktig grunn til at kvinner velger deltid er hensyn til familien. Forslagsstillerne mener imidlertid at deltid også henger sammen med mangel på et likestilt foreldreskap og en rigid arbeidsmiljølov. Forslagsstillerne mener såkalt frivillig deltidsarbeid ikke bare kan forstås som resultat av kvinners eget ønske, og

som tilpasning til familiens behov for balanse mellom familien og arbeidslivets krav, men at det kan forklares med at arbeidslivet ikke tilbyr heltid til alle som ønsker det.

Likestilt foreldreskap

Forslagsstillerne vil peke på at det fremdeles er mor som i hovedsak tar ut mest foreldrepermisjon og at det i de fleste hjem er kvinner som tar hovedansvaret for det ubetalte arbeidet i hjemmet. Dette gir noen uheldige utslag i et likestillingsperspektiv. For forslagsstillerne er det viktig å understreke at den enkelte familie skal ha stor frihet til å finne løsninger som passer dem best, men at denne friheten må balanseres mot arbeid for likestilling og barnets behov for samvær og nærhet til begge omsorgspersonene.

Forslagsstillerne mener fedrekvoten er svært viktig for likestillingen mellom kvinner og menn, fordi fedrekvoten bidrar til at menn øker sin deltagelse i hjemmet, noe som igjen fører til at kvinner blir mer likestilt i arbeidslivet, i tillegg til gevinstene barna får gjennom økt kontakt med far. Forslagsstillerne mener det er behov for økt fleksibilitet i foreldrepermisjonen slik at foreldre selv skal kunne velge når og hvordan de vil ta ut sin del, og at denne fleksibiliteten kommer likestillingsarbeidet og familiens valgfrihet til gode ved at familien står friere til å organisere sin egen hverdag. Forslagsstillerne viser til ordningen med foreldrepenger i Sverige som gir familien permisjon 480 dager per barn og at den kan tas ut til og med barnet har avsluttet første året i grunnskolen.

Omtrent 35 prosent av alle menn som blir fedre tar ikke ut foreldrepenger. Ifølge NOU 2012:15 Politikk for likestilling skyldes det for de aller fleste at de ikke har rett til foreldrepenger. Forslagsstillerne mener opptjening av foreldrepenger burde være en individuell rettighet og ikke knyttet til mors tilknytning til arbeidslivet eller andre forhold. Forslagsstillerne viser til at det ifølge Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet er flere tusen personer som ikke har krav på fedrekvote, som følge av at mor er hjemmевærende før og etter fødsel, og at ordningen av mange oppleves som diskriminerende slik den er innrettet i dag.

Forslagsstillerne mener at man ved å gi far en selvstendig rett til foreldrepenger vil unngå diskusjonen om at det er mors opptjente permisjonstid som skal deles med far. Forslagsstillerne viser til at fedre er gitt flere selvstendige rettigheter til foreldrepenger ved foreldrepermisjon (jf. Ot.prp. nr. 52 (1999–2000) og Ot.prp. nr. 7 (2004–2005), blant annet selvstendig opptjeningsrett til foreldrepenger, men at fars rettigheter til foreldrepenger fortsatt er knyttet til mors yrkesaktivitet både før og etter fødselen. Forslagsstillerne viser også til at far ikke har mulighet til å ta ut foreldrepenger på selvstendig grunnlag hvis mor er hjemmевærende og at det er nødvendig med en selv-

stendig rett til foreldrepenger for far, dersom man skal lykkes i å øke andelen fedre som tar ut foreldrepermisjon.

Forslagsstillerne mener dagens foreldrepermisjon må tredeles, der far og mor disponerer en tredjedel hver, og den siste tredjedelen kan fordeles fritt mellom foreldrene. I tillegg er det slik at fars rett til fedrekvote er knyttet til mors tilknytning til arbeidslivet, noe forslagsstillerne mener er uheldig da dette er med på å forsterke tendensen til at mor tar ut mesteparten av foreldrepermisjonen fordi det er det mest økonomisk gunstige for familien, eller fordi far ikke har en selvstendig rett til permisjon dersom mor ikke har hatt arbeid. Forslagsstillerne mener derfor det er viktig at far gis en selvstendig rett til foreldrepenger, inkludert fedrekvoten, for å øke andelen fedre som tar ut foreldrepermisjon.

Forslagsstillerne mener det er viktig at lovverket for barnefordeling er nøytralt med hensyn til hvor barnet skal bo ved samlivsbrudd, og at det bærende prinsipp alltid er barnets beste. Forslagsstillerne mener det er nødvendig å styrke familievern med tilhørende meklingsordninger og mener det vil føre til at færrest mulig må ta i bruk domstolene i barnefordelingssaker. Forslagsstillerne viser til dagens lovverk der domstolen må bestemme at barnet skal bo fast hos en av foreldrene i de sakene hvor foreldre ikke blir enige. Forslagsstillerne mener dette i de fleste tilfellene vil være det mest hensiktsmessige for barnet, men at det ikke kan utelukkes situasjoner der delt bosted vil være best for barnet. Derfor mener forslagsstillerne at domstolene bør stå fritt til å velge den samværløsningen som dommeren mener er til barnets beste.

Forslagsstillerne mener også andre bestemmelser i barneloven i praksis diskriminerer menn som fedre og vil derfor endre lovverket slik at det ikke gjøres forskjell på mor og far, blant annet når det gjelder offentlige ytelser. Forslagsstillerne mener offentlige ytelser til foreldre med separat bosted bør tildeles uavhengig av hvor barnet er folkeregistrert. Ytelsene bør deles etter samvær, slik at den som ikke har barnet folkeregistrert hos seg, ikke blir økonomisk lidende. Også når det gjelder barnetrygd mener forslagsstillerne at lovverket bør endres slik at ytelsen ikke automatisk utbetales til mor.

Vold i nære relasjoner

Forslagsstillerne viser til at mesteparten av volden i samfunnet utøves i nære relasjoner, og selv om volden også rammer menn er det godt kjent at dette oftest rammer kvinner. Vold i nære relasjoner er et stort og alvorlig samfunnsproblem som krever styrket innsats på mange områder; gjennom forskning, forebygging, et godt utbygd hjelpeapparat og gjennom god opplæring av ansatte i skoler, helsestasjoner mv.

Forslagsstillerne viser til at Odd Einar Dørum, justisminister fra 2001–2005, utarbeidet en konkret handlingsplan i kampen mot vold i nære relasjoner, med flere konkrete tiltak for å bekjempe vold i nære relasjoner, blant annet innføring av ordningen med familievoldskoordinatorer i politidistriktene. Forslagsstillerne viser til at alle politidistrikter er pålagt å ha en familievoldskoordinator i full stilling, men at det har vist seg at koordinatorene har blitt pålagt andre oppgaver enn voldsarbeid. En gjennomgang utført av TV2 viste at bare 12 av landets 27 politidistrikter hadde fungerende voldskoordinatorer i 2012. Forslagsstillerne mener det er beklagelig.

Forslagsstillerne er bekymret over at flere krisesentre har lagt ned driften eller fått en forverret økonomi, etter at krisesentrene ble innlemmet i kommunenes rammetilskudd i 2011. Forslagsstillerne viser til at staten nå kun bidrar med ca. 20 prosent av kostnadene for hvert enkelt krisesenter, mot 80 prosent av kostnadene før 2011. Forslagsstillerne er bekymret for at dette vil medføre et tilbakeslag for krisesentrene som kan få alvorlige følger for tilbudet i kommuner med presset økonomi. Derfor ønsker forslagsstillerne å gjeninnføre ordningen med at staten bidrar med 80 prosent av kostnadene og kommunene 20 prosent.

Forslagsstillerne viser til at utenlandsk forskning kan gi Norge verdifulle bidrag og rettesnorer i arbeidet for å redusere vold i nære relasjoner, men at denne bør og må suppleres med forskning fra Norge. Forslagsstillerne mener at økt innsats på forskning på årsaker til vold i nære relasjoner vil sette Norge bedre i stand til å iverksette målrettede og virkningsfulle tiltak.

Forslagsstillerne viser også til Dokument 8:12 S (2011–2012) der et av forslagene var å opprette Politiets sentrale enhet mot seksualisert vold (SEPOL). Forslaget bygget på anbefaling fra Voldtekstutvalgets NOU 2008:4: Fra ord til handling. Forslagsstillerne mener at etablering av SEPOL er svært viktig for å sikre høy kompetanse i etterforskningen, noe som igjen vil føre til at flere saker oppklares. Forslagsstillerne viser til at svært mange saker når det gjelder seksuelle overgrep henlegges og at det er tilnærmet straffrihet for overgripere når man ser på antall saker som ender med domfellelse, og i tillegg vet at det er store mørketall.

Forslagsstillerne mener det forebyggende familiearbeidet bør være et satsingsområde som staten bidrar med finansiering av. Forebyggende familietiltak sparer samfunnet for store utgifter, i tillegg til at det øker livskvaliteten til alle i familien. Forslagsstillerne viser til at familierådgivningskontorene har begrensede ressurser til å drive utadrettet forebyggende arbeid, selv om dette er en pålagt oppgave. Mye av ressursene går til mekling mellom separerte, eller familier som har alvorlige problemer i samlivet. Forslags-

stillerne mener at familievernkontorene har en viktig oppgave i å redusere konfliktnivået i familien som derigjennom fører til at volden i nære relasjoner begrenses.

Forslag

På denne bakgrunn fremmes følgende

f o r s l a g :

1. Stortinget ber regjeringen arbeide for at flere menn velger omsorgsyrker, ved blant annet å innføre en ordning med nedskrivning av studielån for menn som tar utdanning innen omsorg og har arbeidet fem år innenfor omsorgssektoren.
2. Stortinget ber regjeringen snarlig legge fram en sak som inneholder konkrete tiltak for å øke kjønnsbalansen i academia.
3. Stortinget ber regjeringen fremme forslag om bevilgning av midler til utarbeidelse av studieplan for og opprettelse av plasser til en treårig profesjonsutdanning innen karriereveiledning.
4. Stortinget ber regjeringen styrke rådgivingstjenesten både på ungdomsskole og i videregående skole blant annet med sikte på at flere velger kjønnsutradisjonelle utdanninger og karrierer.
5. Stortinget ber regjeringen foreta en helhetlig gjennomgang av rettighetene til selvstendig næringsdrivende og fremme forslag om forbedringer når det gjelder rettigheter knyttet til sykdom, omsorg for egne barn, pleie- og opplæringspenger og pensjon.
6. Stortinget ber regjeringen fremme forslag om endring i arbeidsmiljøloven for å åpne for mer fleksible arbeidstidsordninger, slik at arbeidstakerne kan få mer innflytelse over sin arbeidssituasjon, både med hensyn til lengde og sted.
7. Stortinget ber regjeringen fremme forslag om fritak fra arbeidsgivers ansvar for sykepenger (arbeidsgiverperioden) for kvinner ved svangerskap.
8. Stortinget ber regjeringen fremme forslag om å tredele foreldrepermisjonen og gjøre ordningen mer fleksibel når det gjelder uttak av stønadsdager mellom foreldrene og utover tre år.
9. Stortinget ber regjeringen fremme forslag om å innføre reell likebehandling av mor og far i regelverket om foreldrepenger ved å gi far selvstendig rett til foreldrepenger, inkludert fedrekvoten.
10. Stortinget ber regjeringen fremme forslag om å innføre en kompetansepott for høyt utdannede arbeidstakere i lavstatusyrker i offentlig sektor.
11. Stortinget ber regjeringen etablere Politiets sentrale enhet mot seksualisert vold (SEPOL).
12. Stortinget ber regjeringen etablere egne grupper

som arbeider med seksualisert vold og seksuelle overgrepssaker i alle politidistrikt.

13. Stortinget ber regjeringen styrke den forebyggende innsatsen for å redusere omfanget av vold og seksualisert vold, bl.a. gjennom bedre utdanning av helsesøstre og en styrking av skolehelsetjenesten.
14. Stortinget ber regjeringen sørge for at familievoldskoordinatorne i politidistriktene ikke brukes til andre oppgaver enn arbeidet mot vold i nære relasjoner.
15. Stortinget ber regjeringen styrke forskningsinnsatsen rundt omfanget og konsekvensene av seksualisert vold.
16. Stortinget ber regjeringen fremme forslag om å gjeninnføre ordningen med at staten bidrar med 80 pst. av kostnadene for hvert enkelt krisesenter som opprettes i kommunene.
17. Stortinget ber regjeringen fremme sak om å styrke familievernet.

22. mars 2013

